

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 29.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 17. Juli 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Sommer.

(Forsinket af Mangel paa Plads.)

Naar Lampens sidste Skær og Dagens første Straaler mødes over Sypigens travle Hænder ved det brydsomme Arbejde i det stille Kammer, naar de store Magasiners trætte Personale taber Hovedet over de mange Hoveder, der skal pyntes og være færdige til rette Tid, naar Skoven staar Brud i sin fejreste Dragt, og Solen danser Brudevalsen histoppe, da er Somren kommen, og saa maa vi ud, store og smaa, hvem der kan krybe, og hvem der kan gaa.

Guldregn og Syringer, og Syringer og Guldregn bag Havernes Hegn, gult og lilla med fine grønne Blade ind imellem, skære i Farven som netop kun denne Aarstid ejer, stærk Sol pletvis mellem Træerne, og hen over de bugnende Marker, der kruses som sagte Bølger, saadan er den danske Sommer, set fra en Jernbanewaggons Rude. Hver Gang Toget standser, lyder en Morgensalme ud; friske kønne Børnестemmer synger de kendte Melodier til de troskyldige Ord. Det kalder gamle, lidt vemodige Minder frem —

Lyngby!

Det kan man da kalde en Station! og for en saadan en Lilleputby! Den maa vi tage lidt nøjere i Øjesyn, nej, som den er. Vi stiger ud.

Endnu er kun de „Indfødte“ paa Benene, Gæsterne er ikke komne. Saa tyst er her, at en besynderlig, skræppende Lyd fornemmes aldeles distinkt. Hvad kan det dog være? Jo — —

„Storken sidder paa Bondens Tag“ om Forladelse, Kirkens. Højt oppe paa Toppen staar Storkefa'r paa ét Ben, Mo'r og Børn ligger endnu i Morfevs Arme. Den store

Rede er bygget af Træ; et helt Læs maa den Rad af en Stork have slæbt derop, og han har sikkert været ene om det, for Mutter kommer som bekendt først bagefter, og Ungerne — allersidst. Hvorledes Mdm. Stork finder sin Herre og Mesters Hus, er ikke godt at vide; formodentlig har de opfundet Telefonen længe før vi.

Dog Storkefilosofi skal vi ikke fortabe os i paa en Ferie dag; vi maa videre. Forbi Bagsværd, hvis Arkitektonik ikke behøver at have fordrejet Hovedet paa mange Arkitekter, forbi Søen, der ligger lunt med sine dovne Bølger, til Fiskebæk.

Stor Skade, at Angleterres Forpagtere er optagne; hvilket ypperligt Felt her var for dem!

„Havre til Hestene?“

„Bevares nej, det har vi ikke.“

„Kaffe“.

„Ja—a, kanskesens Madammen hitter Raad“. Madammen viser sig hændervridende. Langt om længe kommer det ud, at Vand paa Maskine og Kopper kan faas.

„Bønner, Sukker, Fløde.“

Hvorfor ikke lige saa godt Is og Champagne? Endelig enes vi om Mælk og Øl. Resignerede lejrer vi os ved Fiskebæks fredelige, idylliske, men mennesketomme Bredder.

Et Traktørsted her, og det hele vilde faa et andet Sving. Man skal lede om en mere naturskøn, mere stemningsrig Egn.

Ganske vist, Mennesket lever ikke af Brød alene, man kan sé sig mæt paa selv den dejligste Natur, spise sig mæt har jeg aldrig hørt om. Vi maatte altsaa videre.

Grimt var det at rulle tilbage mod Byen. Fedtet Smørrebrødspapir, Reje- og Æggeskaller, Ølflasker og Kødben, laa spredt i Græsset. Ganske pudsige tog de smaa Trækkevogne sig ud, hvor Familien

havde anbragt hele sin Bestand af Aflæg-gere, der gned sig op ad hinanden i højtidelig Tavshed og i den stiveste, mest nystrøgne Søndagspuds, mens Fader trak Vognen og Moder luntede bagefter, optaget af at passe paa Madkurven, der hang og dinglede mellem Hjulene.

Store Dregehorder kom travende, de sang den tapre Landsoldat, raabte Hurra og svingede med Fanerne. Paa Restavrationerne var man rigtig oppe. Overalt havde en Violinspiller slaaet sig ned; til gamle, afdankede Melodier traadte man Dansen i den grønne Skov. Geskæftige, kjoleklædte og vigtige, vimsede Opvarterne om; kun i den yderste Nød nedlod de sig til at skaffe deres Medmennesker noget at spise. I stive Klokketimer ventede Folk med ægte dansk Taalmodighed. — Gudskelov for den patriotiske Egenskab; den fik man endnu mere Brug for, da Hjemturen ad Jernbanen skulde finde Sted.

Men havde man endelig erobret sig en Plads, hvor kunde man saa ikke nyde den stille fredelige Aften! Mark og Skov laa som en stor Valplads, de stridende havde rømmet; luerød gik Solen ned; i tykke mørke Tunger holdt dens flammende Skær sig endnu længe paa den skyløse Himmel. — Ud fra et aabent Waggonvindu lød en høj, smeltende Tenor: „Hist, hvor Solen gaar ned, boer min Lykke“. —

Godt, at Vejen kun var kort, ellers vilde Smørret bestemt stige i Morgen, saa meget havde han fornødent.

Hjemturen gaar over Kongens Nytorv, hvor Girafferne er tændte, og deler deres Lys ligeligt mellem os og de andre Kloders Beboere. — Vist er København en Storstad. — Sé en Gang paa de fulde Kaféer, der straalere af Forgyltning, sé hvor Folk klumper sig sammen henne paa Hjørnet,